

[Lorentzen.]

måske kunne tiltale os. Vi er naturligvis alle fulde af beundring for, at en mand i professor Vinding Kruses alder har den flid og den enestående evne til i løbet af ganske kort tid at forme et lovudkast som dette, men som sagt kan vi desværre ikke bruge det; intet af partierne har ment at kunne acceptere det, og jeg vil også tro, at erhvervskredse, når de nu bliver bekendt med tallene, vil forstå, at det ikke kunne danne grundlag for en forhandling, selvom der til forslaget er knyttet den bestemmelse, at skatterne skal ned sættes. Der kan måske også anføres andre indvendinger mod forslaget, men det er kun selve hovedindholdet, jeg her har fundet anledning til at omtale.

De to forslag, der er fremsat af den højtærede socialminister, har gennemgået en ret væsentlig ændring under udvalgsbehandlingen både rent lovteknisk og indholdsmæssigt, men den højtærede socialminister fortjener anerkendelse, fordi han ikke har stirret sig så glad på de to forslag fra det ærede medlem hr. Bundvad og det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, at enhver forhandling var udelukket. Vi siger tak for den forståelse, den højtærede socialminister har vist i denne sag, og vi bedømmer det således, at den højtærede finansminister sikkert heller ikke har været ked af vor medvirken, bortset fra et enkelt punkt, som jeg senere kommer tilbage til.

Det skal iøvrigt også erkendes, at de to nævnte ærede medlemmer, hr. Bundvad og hr. Svend Jørgensen, sammen med deres partifæller i udvalget har været forstående og forhandlingsvenlige, og det svipsede egentlig kun på et enkelt punkt lige til slut. Jeg har nærmest indtryk af, at det var efter ordre — ja, ordre er måske så stærkt et ord, men efter en alvorlig henstilling fra det radikale venstre. Det skal vi ellers ikke drøfte nærmere og bore i, men jeg må have lov til at sige, at vi, d. v. s. det konservative folkepartis og ventres repræsentanter, mener at have fået det tilsagn, at hvis vi kunne tale os tilrette om en skitse, som formentlig er udarbejdet af de to partiets repræsentanter i forening, kunne lovforslagets anden og tredje behandling vente til engang i september.

Nu er der jo det heldige ved det, at varmen ikke generer os så forfærdelig i øjeblikket,

men havde det været en varm sommerdag, ville det have været trist at skulle sidde herinde og deltage i en andenbehandling.

Som bekendt for de fleste havde det konservative folkeparti og venstre foreslået, at der i lovforslaget skulle indarbejdes en bestemmelse om, at der under visse nærmere betingelser og med en årlig rente på 2 500 kr. som maksimum skulle gives statsgaranti for renten af en frivillig opsparing gennem et forsikringsselskab eller et pengeinstitut, og regeringspartiets og det radikale venstres repræsentanter i udvalget stillede sig velvilligt overfor tanken. Det kan man også læse af betænkningens ordlyd.

Fra vor side er vi naturligvis klar over, at der er store tekniske vanskeligheder at overvinde, og at den højtærede finansminister har måttet og villet tilkalde assistance udenfor finansministeriets egne rækker. Vi bebrejder naturligvis ikke den højtærede finansminister, at han ikke i dag er i stand til at møde med et lovforslag, men vi må mene, at det havde været mere korrekt at vente med denne anden behandling, indtil der havde fundet forhandling sted om et konkret forslag. Vi er derfor i den mærkelige situation at kunne tiltræde alle ændringsforslagene, men alligevel at måtte forbeholde os vor stilling ved tredje behandling, ja, endog gøre vor tilslutning betinget af, at der inden tredje behandling er opnået enighed om et lovforslag, der imødekommer de førnævnte tanker, som vi i den nuværende situation anser for at være af meget stor værdi. Alle vil erkende, at det er den private opsparing, det skorter på, og at det derfor er nødvendigt at finde frem til en eller anden foranstaltning udover dem, der allerede er truffet af folketinget, for at animere folk til at spare op, så at de ikke længere har den sovepude, det er at sige til sig selv: det kan ikke betale sig at spare op, for pengene bliver mindre og mindre værd, og derfor afstår vi fra det. Vi mener, at det rent psykologisk vil have stor værdi, at der kommer en sådan bestemmelse ind i loven, enten det nu skal være i tilknytning til lovforslaget eller som et selvstændigt lovforslag.

Personlig tvivler jeg ikke på, at den højtærede finansminister vil gøre sig store anstrengelser for at finde frem til et acceptabelt lovforslag, og jeg vil også tro, at det vil